

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 88 PŽ-817/2021-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ane Cvitković, predsjednice vijeća, Jagode Crnokrak, sutkinje izvjestiteljice i Nikoline Mišković, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja BAT Hrvatska d.o.o. u likvidaciji, OIB 54048742203, Zagreb, Avenija Dubrovnik 16, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Bekina, Škurla, Durmiš i Spajić iz Zagreba, Preradovićeva 24, protiv tuženika SMOKING d.o.o. u stečaju, OIB 78644180553, Zagreb, Rabausova 13, kojeg zastupa punomoćnica Jaka Čurić, odvjetnica u Zagrebu, Pavla Hatza 23, radi utvrđenja osnovanosti tražbine u iznosu od 41.826.328,43 kn, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3031/2018 od 15. siječnja 2021., u sjednici vijeća održanoj 22. ožujka 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovana tužiteljeva žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3031/2018 od 15. siječnja 2021. u točki II. izreke, u dijelu u kojem je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev na utvrđenje osnovanosti tražbine u iznosu od 41.571.328,43 kn, kao tražbine drugog višeg isplatnog reda, kao i u točkama III. i IV. izreke.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3031/2018 od 15. siječnja 2021. u točki II. izreke, u dijelu u kojem je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev na utvrđenje osnovanosti tražbine u iznosu od 130.000,00 kn, kao tražbine drugog višeg isplatnog reda te se sudi:

Utvrđuje se osnovanom tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 130.000,00 kn (stotridesettisuća kuna), kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

III. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 11.375,00 kn (jedanaesttisućatristosedamdesetpet kuna).

Obrazloženje

1. Presudom prvostupanjskog suda utvrđena je osnovanom tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 125.000,00 kn, u drugom višem isplatnom redu (točka I. izreke).

Odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu kojim se traži utvrđenje osnovanom tražbine u iznosu od 41.701.328,43 kn, u drugom višem isplatnom redu (točka II. izreke).

Rješenjem o trošku, odbijen je u cijelosti kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka (točka III. izreke) te je naloženo tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 13.750,00 kn (točka IV. izreke).

2. Tužitelj je pravovremeno podnio žalbu protiv presude u točkama II., III. i IV. njene izreke, pobijajući je zbog svih žalbenih razloga iz čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), s prijedlogom da ovaj sud ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

3. Tuženik je podnio odgovor na žalbu u kojem osporava žalbene navode kao neosnovane te stoga predlaže odbiti žalbu i potvrditi prvostupanjsku presudu, uz naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 11.375,00 kn.

4. Žalba je djelomično osnovana.

5. Pobijana presuda ispitana je na temelju odredaba čl. 365. st. 1. i 2. ZPP-a, u granicama žalbenih razloga te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. toga Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

6. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari jest utvrđenje osnovanosti tražbine u iznosu od 41.826.328,43 kn koju je tužitelj kao stečajni vjerovnik prijavio u stečajnom postupku nad tuženikom koji je otvoren rješenjem prvostupanjskog suda pod poslovnim brojem St-4867/2016, a koju tražbinu je na ispitnom ročištu osporio stečajni upravitelj.

7. S obzirom na to da je prvostupanjska odluka u točki I. izreke kojom je utvrđena osnovanom tužiteljeva tražbina u iznosu od 125.000,00 kn postala pravomoćna, u žalbenoj fazi postupka preostalo je sporno pitanje osnovanosti tražbine u iznosu od 41.701.328,43 kn.

8. Nije sporno da je tužitelj u stečajnom postupku nad tuženikom prijavio tražbinu u ukupnom iznosu od 188.605.031,31 kn, od čega je priznata tražbina u iznosu od 146.778.702,88 kn, dok je osporena tražbina za iznos od 41.826.328,43 kn.

9. Prvostupanjski je sud na temelju rezultata provedenog dokaznog postupka utvrdio da predmetna tražbina tužitelja proizlazi iz računa za robu koju je tužitelj isporučio glavnom dužniku, društvu Roberto Plus d.o.o., u razdoblju od 9. siječnja 2015. do 28. kolovoza 2015. Iz očitovanja stečajnog upravitelja utvrđeno je da je priznata tražbina u ukupnom iznosu od 146.456.202,88 kn za račune izdane u

razdoblju od 9. siječnja 2015. do 23. srpnja 2015., jer se tužitelj u prijavi tražbine pozvao na zadužnicu ovjerenu pod poslovnim brojem OV-10532/14 koju je izdalo društvo Roberto Plus d.o.o. kao glavni dužnik i tuženik kao jamac i jer tuženik temeljem navedene zadužnice odgovara do iznosa od 146.350.671,64 kn, bez uvećanja, sa zateznom kamatom, pa budući da je prije stečaja zadužnica podnesena na naplatu te je samo djelomično naplaćena, stečajni upravitelj je priznao preostalu visinu nenaplaćene zadužnice u iznosu od 146.456.202,88 kn.

U odnosu na potraživanje temeljem računa izdanih u razdoblju od 23. srpnja 2015. do 28. kolovoza 2015., u ukupnom iznosu od 41.571.328,43 kn, prvostupanjski je sud prihvatio kao pravilno shvaćanje stečajnog upravitelja te shvaćanje ovog suda koje je izraženo u odluci poslovni broj PŽ-5606/2018-2 od 27. studenog 2018. prema kojima se priloženi Sporazum o zasnivanju založnih prava na poslovnim udjelima (OV-10528/2014.) i Sporazum o zasnivanju založnih prava na nekretninama (OV-10855/14.), ne odnose na prijavljenu i osporenu tražbinu, jer iz sadržaja navedenih sporazuma proizlazi da je njima osigurana tražbina do trenutka sklapanja sporazuma, a ne i roba koja je isporučena i nije plaćena nakon toga.

Nadalje, prvostupanjski je sud zaključio da sporna tražbina nije osigurana niti priloženim bjanko zadužnicama, od kojih je svaka na iznos od milijun kuna, jer je predmetne zadužnice tuženik izdao kao osiguranje plaćanja tražbine koja proizlazi iz poslovnog odnosa tuženika i tužitelja, a ne kao osiguranje za treću osobu. Prema utvrđenju suda, tužitelj je u stečajnom postupku nad tuženikom prijavio potraživanje za robu koja je isporučena društvu Roberto Plus d.o.o. i na temelju jamstva koje je tuženik dao za tražbine tog društva (prethodno navedenim sporazumima i zadužnicom ovjerenom pod brojem OV-10532/2014), a tužitelj nije dokazao da je tuženik dao jamstvo za preostali dio osporenog potraživanja, niti da je sukladno čl. 105. Zakona o obveznim odnosima dao pisanu izjavu o jamčenju.

U odnosu na tražbinu prijavljenu temeljem rješenja o ovrsi Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj Ovr-12705/2015-2 od 5. srpnja 2016., utvrđeno je da je navedeno rješenje doneseno na temelju Sporazuma o zasnivanju založnih prava (OV-10528/2014.) kao ovršne isprave, radi ovrhe tražbine u iznosu od 138.437.001,36 kn (dospjele na dan 1. rujna 2015.) te je tužitelju kao ovrhovoditelju priznata naknada troškova postupka u iznosu od 130.000,00 kn. Međutim, kako tužitelj nije dokazao da je o njegovom pravu na naknadu troškova ovršni sud pravomoćno odlučio, niti je iznio činjenice i dokaze kojima bi osporio tuženikov prigovor o obustavi predmetnog ovršnog postupka, zaključak je prvostupanjskog suda da je i u navedenom dijelu osnovano osporavanje tražbine.

Konačno, prvostupanjski je sud ocijenio osnovanom tražbinu u iznosu od 125.000,00 kn po osnovi ovršnih troškova koji su tužitelju odmjereni rješenjem o ovrsi Općinskog suda u Novom Zagrebu, poslovni broj Ovr-7559/15-2 od 5. studenog 2015., jer je u navedenom dijelu tužitelj dokazao da je tuženikova žalba odbijena i da je rješenje o ovrsi potvrđeno rješenjem Županijskog suda u Velikoj Gorici poslovni broj GŽ Ovr-662/2017 od 12. veljače 2019.

Odluka o troškovima postupka donesena je na temelju odredbe čl. 154. st. 5. i 155. st. 1. ZPP-a te odredaba Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15).

10. Glede zaključka prvostupanjskog suda da oba Sporazuma o zasnivanju založnog prava ne predstavljaju ovršnu ispravu u odnosu na tužiteljevu osporenu tražbinu, tužitelj u žalbi ukazuje na sadržaj Točke 1. („Definicije“) iz koje proizlazi da osigurane tražbine po računima moraju ispunjavati samo jedan kriterij, a to je da se radi o izdanim i neplaćenim računima, dok vrijeme njihovog izdavanja nije određeno niti relevantno. Navodi da iznosi navedeni u zagrađama u Točki 1. predstavljaju stanja dugovanja po pojedinim osnovama na dan sklapanja sporazuma, ali da oni ne predstavljaju ograničenje, odnosno maksimalne iznose po pojedinoj osnovi tražbine kao što to pogrešno zaključuje prvostupanjski sud. Nadalje, tužitelj ukazuje na sadržaj odredbi čl. 8.2 i 8.3 Sporazuma OV-10528/14 te čl. 9.2. i 9.3 Sporazuma OV-10855/14 te ističe da je prema navedenim odredbama tužitelj kao vjerovnik taj koji na temelju svojih podataka iz poslovnih knjiga samostalno određuje iznos i datum dospijeca osigurane tražbine. Kao konačnu potvrdu da stranke sporazuma nisu htjele nikakvo ograničenje osigurane tražbine u pogledu datuma izdavanja računa, tužitelj citira sadržaj odredbi čl. 2.5. te čl. 4.2. Sporazuma OV-10528/14 odnosno čl. 5.2. Sporazuma OV-10855/14. Tužitelj skreće pozornost kako visina predmetnog potraživanja prema glavnom dužniku, društvu Roberto plus d.o.o. nije sporna, već je sporna samo osnova, to jest, je li tuženik jamac za predmetne obveze ili nije pa je i u tom smislu zaključak prvostupanjskog suda pogrešan. Prihvatanjem tuženikove argumentacije da predmetnim sporazumima nije osigurana tražbina po računima izdanim nakon 9. siječnja 2015., tužitelj smatra da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, jer nije ispitao zbog čega je onda tuženik priznao potraživanje iz računa koji su izdani sve do kolovoza 2015.

11. Ocjena je ovog suda da su navedeni žalbeni navodi neosnovani. Sadržaj čl. 1. Sporazuma o zasnivanju založnih prava na poslovnim udjelima od 7. listopada 2014. (OV-10528/2014) te čl. 1. Sporazuma o zasnivanju založnih prava na nekretninama od 16. listopada 2014. (OV-10855/2014), ne daje mjesta tumačenju kakvog daje tužitelj, jer je iz teksta navedenih odredaba jasno da se osigurava tražbina na ime izdanih, a neplaćenih računa koje je tužitelj izdao dužniku (društvu Roberto Plus d.o.o.) u visini od 97.400.671,64 kn. Tužitelj tijekom prvostupanjskog postupka nije dokazao da bi volja ugovornih strana bila takva da se osiguravaju i tražbine po računima koji će biti izdani nakon sklapanja navedenih sporazuma pa je slijedom toga shvaćanje ovog suda da se radi o jasnim ugovornim odredbama koje se u smislu čl. 319. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18) primjenjuju i ispunjavaju onako kako glase. Stoga, budući da se prijavljena i osporena tražbina odnosi na potraživanje tužitelja temeljem računa za robu isporučenu društvu Roberto Plus d.o.o. koji su izdani u razdoblju od 9. siječnja 2015. do 28. kolovoza 2015., pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da navedeni sporazumi ne predstavljaju ovršne isprave za predmetnu tražbinu.

12. Pozivanje tužitelja na odredbe čl. 8.2 i 8.3 Sporazuma OV-10528/14 te čl. 9.2. i 9.3 Sporazuma OV-10855/14 kojim je propisano ovlaštenje tužitelja da u svrhu

pokretanja ovršnog postupka odredi iznos i datum dospijeca osigurane tražbine na temelju podataka i stanja u svojim poslovnim knjigama u mjerodavno vrijeme, ne dovodi do drugačijeg zaključka vezano za predmetnu tražbinu, s obzirom na to da se čl. 8.2 i 8.3 odnosno čl. 9.2. i 9.3. odnose na cjelokupnu osiguranu tražbinu kako je ona definirana odredbom čl. 1., a što pored tražbine na temelju izdanih računa, podrazumijeva i tražbinu na ime jamstava izdanih u korist banaka i/ili faktoring društava u iznosu od 80.950.000,00 kn te tražbinu na ime ostalih troškova, kamata i naknada u iznosu od 3.000.000,00 kn. Upravo iz određenja potonje tražbine proizlazi da je „osigurana tražbina“ u određenom dijelu samo odrediva u smislu čl. 302. st. 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17 i 131/20) pa sukladno tome valja tada shvatiti i ugovoreno ovlaštenje vjerovnika da naknadno odredi iznos i vrijeme dospelosti tražbine.

13. Neosnovano je tužiteljevo pozivanje na odredbe čl. 2.5. i čl. 4.2. Sporazuma OV-10528/14 odnosno odredbe čl. 5.2. Sporazuma OV-10855/14, kojima je propisano da se založna prava neće umanjiti te da na njega neće imati bilo kakav nepovoljan učinak bilo kakvo djelomično namirenje Osigurane tražbine, jer pitanje djelomičnog namirenja (te posljedično tome eventualno umanjenje založnih prava) ne predstavlja odlučnu činjenicu koju su stranke iznosile tijekom prvostupanjskog postupka.

14. Što se tiče žalbenih navoda bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, valja navesti da je prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude pravilno naveo kako je stečajni upravitelj djelomično priznao tužiteljevu tražbinu u iznosu od 146.456.202,88 kn za račune koji su izdani u razdoblju od 9. siječnja 2015. do 23. srpnja 2015. te da je navedena tražbina priznata po osnovi zadužnice ovjerene pod poslovnim brojem OV-10532/14, izdane od strane društva Roberto Plus d.o.o. kao glavnog dužnika i tuženika kao jamca, a temeljem koje zadužnice tuženik odgovara do iznosa od 146.350.671,64 kn, bez uvećanja, sa zateznom kamatom. Prema tome, budući da se nedvojbeno radi o drugoj ovršnoj ispravi, a ne o sporazumima o zasnivanju založnih prava od 7. i 16. listopada 2014., ocjenjuju se neosnovanim žalbeni navodi o postojanju proturječnosti između zaključka prvostupanjskog suda o računima koji su priznati u stečajnom postupku i računima za koje je u ovom postupku ocijenjeno da nisu osigurani sporazumima o zasnivanju založnih prava od 7. i 16. listopada 2014.

15. Tužitelj u žalbi, nadalje, osporava odluku prvostupanjskog suda u dijelu u kojem je odbijen tužbeni zahtjev na utvrđenje osnovanosti ovršnog troška iz rješenja o ovrsi, poslovni broj Ovr-12705/15 na iznos od 130.000,00 kn, jer da navedeni trošak tužitelj nije dokazao prilaganjem rješenja s iskazanom potvrdom pravomoćnosti i ovršnosti. Tužitelj ističe da dio rješenja o ovrsi koje je doneseno na temelju ovršne isprave, a kojim se ovršeniku nalaže podmirenje ovršnih troškova, ima pravnu snagu ovršne isprave pa slijedom toga smatra da je shvaćanje prvostupanjskog suda pogrešno i nezakonito, čime je ostvaren žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava iz čl. 14. Ovršnog zakona i bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

16. Ocjena je ovog suda da u navedenom dijelu nije počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, jer razlozi prvostupanjskog suda nisu nejasni niti su na bilo koji način proturječni sadržaju spisa. Osnovano, međutim, tužitelj ukazuje na žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava. Iz sadržaja priloženog prijedloga za ovrhu na temelju ovršne isprave od 22. prosinca 2015. (str. 78. do 80. spisa) vidljivo je da je tužitelj kao ovrhovoditelj zatražio ovrhu radi namirenja troškova ovršnog postupka te su navedeni troškovi određeni u iznosu od 130.000,00 kn rješenjem o ovrsi koje je izdao Općinski građanski sud u Zagrebu pod poslovnim brojem Ovr-12705/15-2 od 5. srpnja 2016. Dakle, sud je u navedenom ovršnom postupku odlučio, i na prijedlog tužitelja, odredio ovrhu radi namirenja troškova postupka, a s obzirom na to da je navedeno rješenje doneseno na temelju ovršne isprave protiv kojeg žalba ne odgađa provedbu ovrhe (čl. 50. st. 7. OZ-a), znači da navedeno rješenje od 5. srpnja 2016. predstavlja ovršnu ispravu. Budući da navedeno rješenje postaje ovršno prije njegove pravomoćnosti, shvaćanje prvostupanjskog suda da je tužitelj u predmetnom slučaju trebao priložiti potvrdu pravomoćnosti u dijelu u kojem je naložena naknada troškova ovršnog postupka, nije osnovano. S druge strane, prvostupanjski je sud pravilno utvrdio da je navedeni trošak stečajni upravitelj osporio uz tvrdnju da je doneseno rješenje o obustavi ovrhe, međutim, budući da u ovom postupku tuženik nije priložio dokaz kojim bi sukladno odredbi čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. ZPP-a potkrijepio svoje činjenične navode, ocjena je ovog suda da je pravilnom primjenom materijalnog prava valjalo ocijeniti osnovanim tužiteljevo potraživanje u iznosu od 130.000,00 kn s osnove ovršnog troška. Zbog toga je u navedenom dijelu valjalo preinačiti prvostupanjsku odluku sukladno odredbi čl. 373. t. 3. ZPP-a.

17. Tužitelj, nadalje, osporava zaključak prvostupanjskog suda da bjanko zadužnice (s brojevima solemnizacije OV-10862/14, OV-10863/14, OV-10864/14 i OV-10865/14) ne osiguravaju predmetnu tražbinu tužitelja. Tužitelj smatra da shvaćanje prvostupanjskog suda nema uporišta u materijalnom pravu te da svojim shvaćanjem prvostupanjski sud dokida pravnu prirodu predmetnih zadužnica – apstraktnost tražbine koju one osiguravaju. Tužitelj smatra da postoji proturječnost shvaćanju kojim je prvostupanjski sud izriekom priznao svojstvo apstraktnosti druge zadužnice koja je solemnizirana pod poslovnim brojem OV-10532/14, a na osnovi koje je tužitelju priznato potraživanje u stečaju. Pored toga, navodi da je činjenica da je tuženik dao jamstvo vidljiva i iz Sporazuma o zasnivanju založnih prava koji sadrže valjane i pisane izjave o jamstvu tuženika te da je stoga nejasno shvaćanje prvostupanjskog suda glede primjene odredbe čl. 105. ZOO-a o obvezi davanja jamstva u pisanom obliku.

18. Navedeni žalbeni navodi tužitelja nisu osnovani. Iako je jedno od osnovnih obilježja zadužnice njezina apstraktnost, u smislu da ne postoji obveza pozivanja na osnovni pravni posao na obrascu zadužnice, navedeno ne znači da je zadužnica odvojena od osnovnog pravnog posla. Obična zadužnica kao i bjanko zadužnica uvijek ima osnovu u nekom pravnom poslu te služi isključivo kao osiguranje tražbine iz osnovnog pravnog posla, što znači da zadužnica ne osigurava naplatu bilo koje tražbine koju vjerovnik ima ili bi mogao imati prema dužniku (čl. 214. st. 1. i čl. 215. st. 1. OZ-a). Prema tome, budući da između stranaka nije sporno da je bjanko zadužnice (s brojevima solemnizacije OV-10862/14, OV-10863/14, OV-10864/14 i

OV-10865/14) potpisao tuženik kao dužnik, a ne kao jamac platac sukladno odredbi čl. 214. st. 2. u vezi s čl. 215. st. 3. OZ-a te odredbama čl. 4. t. 5. i čl. 8. st. 2. Pravilnika o obliku i sadržaju bjanko zadužnice („Narodne novine“ broj 115/12), pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da navedene bjanko zadužnice ne predstavljaju osiguranje prijavljene tražbine s osnove jamstva za robu koju je tužitelj isporučio društvu Roberto plus d.o.o. Zbog navedenih razloga neosnovano je tužiteljevo pozivanje na izjave o jamstvu koje su dane u Sporazumima o zasnivanju založnih prava, jer navedene izjave na ni na koji način ne upućuju na bjanko zadužnice kao odvojeni pravni posao tuženika kao dužnika.

19. Tužitelj, naposljetku, osporava pravilnost i zakonitost pobijane presude, navodeći da prvostupanjski sud nije naveo razloge glede tužiteljevih tvrdnji o postupanju tuženika u stečajnom postupku koji se vodi nad društvom Roberto plus d.o.o. Tako ističe da tuženik u stečajnom postupku nad društvom Roberto plus d.o.o. priznaje da je on solidarni jamac i založni dužnik za obveze tog društva prema tužitelju, da tuženik u navedenom stečajnom postupku postavlja zahtjev za osiguranje s osnove jamstva za regresna potraživanja prema stečajnom dužniku, društvu Roberto plus d.o.o., i to upravo za potraživanje tužitelja u iznosu od 188.605.031,31 kn, te da tuženik kao stečajni vjerovnik u stečajnom postupku nad društvom Roberto Plus d.o.o. nije ni u jednom dijelu osporio tužiteljevu tražbinu prema navedenom glavnom dužniku, iako se radi o identičnoj tražbini koju osporava u „svom“ stečajnom postupku.

20. Navedeni žalbeni navodi nisu osnovani, jer pitanje na koji način tuženik kao jamac koristi zakonska ovlaštenja u stečajnom postupku nad dužnikom, društvom Roberto plus d.o.o., odnosno na koji način ostvaruje zaštitu svojih prava kao stečajni vjerovnik, ne utječe ni na koji način na osnovanost predmetnog tužbenog zahtjeva, to jest, na obveze tužitelja da u smislu odredbe čl. 266. st. 1. i čl. 270. SZ-a dokaže osnovanost osporene tražbine.

21. Slijedom svega navedenog, ovaj sud je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a djelomično potvrdio prvostupanjsku odluku u dijelu u kojem je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev na utvrđenje osnovanosti tražbine u iznosu od 41.571.328,43 kn kao tražbine drugog višeg isplatnog reda, dok je na temelju odredbe čl. 373. t. 3. ZPP-a preinačio pobijanu presudu za iznos od 130.000,00 kn te je u navedenom dijelu utvrđena osnovanom tužiteljeva tražbina kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

22. Činjenica da je ovaj sud djelomično preinačio pobijanu odluku za iznos od 130.000,00 kn nije utjecalo na odluku o parničnom trošku, to jest, na zaključak prvostupanjskog suda da je tužitelj uspio u sporu u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva u smislu čl. 154. st. 5. ZPP-a (njegov uspjeh u sporu iznosi 0,06%). Stoga je odluka o trošku sadržana u točki III. i IV. izreke ocijenjena kao pravilna i zakonita, kako glede osnove, tako i visine. Zato je na temelju odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a riješeno ka o u izreci.

23. Tuženikov zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka i to za trošak sastava odgovora na žalbu ocijenjen je nepotrebnim za vođenje parnice u smislu

odredbe članka 155. stavka 2. ZPP-a slijedom čega je u odnosu na taj tuženikov zahtjev odlučeno kao u točki III. izreke presude.

Zagreb, 22. ožujka 2021.

Predsjednica vijeća
Ana Cvitković

Broj zapisa: eb2f9-cb213

Kontrolni broj: 0919a-d3858-842cc

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=ANA CVITKOVIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.